

Бібліотеки як сучасні центри української інформатизації

У статті йдеться про актуальні проблеми інформатизації в Україні та значення бібліотечних установ у вдосконаленні використання інформаційних ресурсів в інтересах національного розвитку.

В умовах переходу до інформаційного етапу розвитку суспільства (цей процес характеризується реалізацією стратегічних планів інформатизації в Україні) продукована в суспільстві інформація має бути якісною, оперативною і відповідати потребам розвитку суспільства. Якість нової інформації визначається адекватністю відображених процесів дійсності у зіставленні зі змістом напрацьованих раніше, перевірених практикою інформаційних ресурсів. Традиційно такі ресурси зберігаються в бібліотечних, архівних, музейних установах, а також у сховищах, базах даних установ та колективів, що займаються виробництвом інформації. Вони використовуються в суспільному виробництві інформації, у процесі навчальної діяльності та для інформаційних обмінів і використання на інформаційних ринках.

Залучення цих ресурсів до активного інформативного як дорогоцінного, довідково-методологічного компоненту, досвідного компоненту у новому знанні підвищує ефективність сучасного інформаційного виробництва, забезпечує процес самоідентифікації в виробничій діяльності в умовах глобалізації, зміцнює національну традицію в продукуванні інформації і національну специфіку її відображення в глобальному інформаційному просторі.

Для ефективного застосування національних інформаційних ресурсів необхідне вдосконалення відповідних методик у відповідності зі специфікою сьогодення. Серед основних напрямів цієї діяльності – уніфікація інформаційних ресурсів за формою їх вираження, згідно з вимогами сучасності – оцифрування інформаційних масивів на всіх наявних видах носіїв, розвиток кооперації інформаційних фондів, баз даних, удосконалення методів управління цими масивами, налагодження суспільнодоступної інформації про їх зміст, підготовка інформаційними працівниками відповідних ресурсів для найбільш зручного використання замовником, удосконалення дистантних форм обслуговування користувачів як перспективний шлях розвитку й організації використання інформації,

удосконалення діяльності електронних бібліотек та інших форм відкритого доступу до інформаційних ресурсів, удосконалення системи правового забезпечення використання вітчизняних інформаційних ресурсів України і в глобальному інформаційному просторі. Розвиток цієї діяльності здійснюється в інтересах українського суспільства і потребує усвідомленої державної підтримки. У процесі суспільних перетворень у сучасній Україні принципів змін зазнала вся система наповнення загальноукраїнських соціальних інформаційних баз, змінилися значною мірою і їхні функції в суспільстві.

Завдання провінційного інформаційного обслуговування радянського періоду змінилися завданнями забезпечення суверенного державного будівництва, національного розвитку, докорінних суспільних перетворень на шляху демократизації суспільства, трансформації соціалістичної за змістом економіки в економіку ринкову, вирішення масштабних соціальних проблем перебудовного періоду і т. д.

Усе це потребує наповнення соціальних комунікацій і відповідних інформаційних баз новою, сучасною інформацією, створення системи нових баз, налагодження принципово нової системи каналів зв'язку між базами і глобальним інформаційним простором, організації нових структур, що спеціалізуються на обробці, збереженні, аналізі і розповсюдженні інформації, підготовці кадрів – інформаційних працівників різних спеціальностей. Це насамперед покладає нові завдання на систему бібліотечних установ, наукових та інших центрів зберігання інформації загальносуспільного значення і, відповідно, має знаходити постійну підтримку держави.

Сьогодні зросла потреба в користуванні інформацією всіх рівнів складності в управлінських структурах, від яких у нових умовах вимагалося прийняття самостійних, точних і ефективних рішень. Нової організації інформаційного забезпечення потребували ринкові перетворення. У зв'язку з демократичними перетвореннями в суспільстві, швидкою розбудовою численних політичних партій, появою значної кількості інших громадських організацій, зростають їхні інформаційні запити, формуються інформаційні бази цих структур і, відповідно, розвивається інформаційний ринок.

Сьогодні із зростанням запитів на інформацію в період переходу до постіндустріального інформаційного суспільства, з долученням до неї дедалі більш широкого кола громадян зростає потреба в удосконаленні загальносуспільних інформаційних центрів, бібліотечних закладів, у залученні до роботи в них кваліфікованих інформаційних працівників. Такі заклади мають стати посередниками між виробниками і користу-

вачами інформації, між наявним у суспільстві інформаційним ресурсом і соціальною структурою, що на ньому базується. При цьому бібліотечні заклади відповідатимуть вимогам сьогодення, успішно виконуватимуть роль основних елементів інфраструктури з управління інфоресурсами суспільства за таких умов:

1) коли їхня техніко-технологічна база забезпечуватиме можливість управління електронними потоками інформації;

2) коли вони зможуть ефективно працювати в глобальному інформаційному просторі, відбираючи необхідну українському суспільству інформацію;

3) коли стануть центрами надійного збереження нової електронної і переведеної з інших носіїв у форму електронної інформації, структурованої і надійно керованої;

4) коли переведена в електронну форму інформація з фондів бібліотек упроваджуватиметься в активний обіг, створюючи єдині масиви з новою, утверджуючи напрацьовані поколіннями традиції інфотворення;

5) коли за рахунок планомірного комплектування фондів новою інформацією буде відновлено і зміцнено внутрішні міжгалузеві зв'язки, що сприятимуть удосконаленню всієї системи інформаційних баз суспільства;

6) коли бібліотечні заклади зі свого боку активізують роботу з дистанційного обслуговування користувачів, відпрацьовуватимуть технології, що забезпечать підвищення ефективності використання інформації, зокрема й шляхом адаптації до потреб замовника, з урахуванням специфіки його сприймання, за аналогією з процесами спілкування;

7) коли бібліотечні заклади розпочнуть процес входження на інформаційні ринки як повноправні суб'єкти, що може мати для них не лише фінансове значення. Адже ринок – хороший індикатор будь-якої діяльності;

8) коли бібліотечні заклади як загальносуспільні інформаційні центри стануть також центрами передового досвіду, наукової думки, просвіти й освіти для категорій громадян, що долучаються до сучасних інформаційних технологій, та вводять їх у свій спосіб життя.

Хоча бібліотечні заклади в Україні, як і в усіх постсоціалістичних країнах, починаючи з найбільших, сьогодні далеко не відповідають сучасним суспільним вимогам до них як до інформаційних, науково-інформаційних центрів, однак останні десятиріччя все ж дали поштовх до їхнього істотного оновлення.

У зв'язку з цим правомірною видається класифікація певної частини бібліотечних закладів як гібридних.

Як справедливо зазначає академік О. С. Онищенко, «сучасна бібліотека не повинна зациклюватись на одному виді інформації – друкованої, книжкової. Оскільки перетвориться на музей. Сьогодні всі бібліотеки мають справу з різними ресурсами – рукописними, друкованими на папері, на електронних носіях. У найближчій перспективі бібліотеки бачаться як досвідчений “посередник” між майже безмежним потоком інформації і користувачем. Особлива роль відводиться нині інформації про інформацію, і роль бібліотекаря в інформаційній революції невпинно зростає» [1, 14].

Таким чином, ідеться не лише про створення електронних версій матеріалів існуючих фондів у бібліотеці, а й про комплектування новою електронною інформацією, про набуття нею інших властивостей, притаманних сучасному інформаційному центру. Бібліотеки входять у більш активну фазу співпраці з замовниками, поступово набувають досвіду в застосуванні нових технологій, оволодінні можливостями сучасного технологічного забезпечення. Вони освоюють методики дистанційного надання інформаційних послуг користувачам, розпочинають творення власного інформаційно-аналітичного продукту, синтезованого на базі використання відповідних інформаційних масивів, набувають функціональних ознак банків інформації системи рознесених, позабібліотечних інформаційних баз для всієї системи суспільних інститутів. Суспільна затребуваність визначає напрям зміни акцентів у системі прояву соціальних функцій бібліотек. Реалізація головної, інформаційної функції, із застосуванням електронних технологій надає бібліотечним закладам статусу рівноправного партнера інших суспільних інститутів у перебудові всього життя на нових інформаційних засадах, зберігаючи і вдосконалюючи при цьому можливість традиційного обслуговування, роботи з книгою.

Електронні технології дають можливості для практичного безмежного розширення соціальних зв'язків користувачів із сучасними джерелами інформації. Бібліотеки поступово входять у процес реалізації інформаційного супроводу таких зв'язків. «Бібліотеки нині усвідомили себе навігаторами в необмеженому масиві інформації (навіть при відсутності інколи необхідної матеріально-технічної бази), і це вигідно вирізняє їх серед інших комунікативних структур. У бібліотечній свідомості ідея доступу до інформації починає переважати над ідеєю володіння нею», – зауважує стосовно цього процесу Т. Кузнецова [2]. Вона ж додає важливе уточнення про те, що інформаційна функція сучасної бібліотеки набуває також і «ресурсно-оцінюючого і ресурсно-орієнтуючого характеру».

Практика реалізації інформаційної функції бібліотек у процесі дедалі тіснішого співробітництва з управлінськими, політичними, економічними структурами, науковими центрами сьогодні дає підстави для висновку про поступову трансформацію цієї функції в інформаційно-аналітичну. У цьому разі йдеться не лише про згаданий вище ресурсно-оцінювальний і ресурсно-орієнтуючий характер діяльності. Хоча й він дедалі більшою мірою припускає аналітичні підходи, пов'язані з наданням послуг користувачам. Практика показує, що в середовищі користувачів сучасних бібліотек зростає також попит на власне аналітичну, інформаційно-аналітичну продукцію бібліотек.

Запити на таку продукцію у НБУВ задовольняються спеціальними структурами: Службою інформаційно-аналітичного забезпечення, підрозділами Фонду Президентів тощо. На сьогодні можна визначити кілька напрямів, за якими затребуваність у такій продукції бібліотек найпомітніша:

- інформаційно-аналітичні, аналітичні розробки у вузькотематичних напрямках, або ж з проблематики, не розроблюваної вітчизняними дослідниками;

- узагальнення інформації електронних ЗМІ та розробок аналітичних центрів з актуальних питань суспільного життя:

- розробка методики й основних закономірностей розвитку інформаційної діяльності бібліотек в умовах переходу до інформаційного суспільства;

- підготовка інформаційно-аналітичних матеріалів в інтересах дослідницьких проєктів, науково-технічних програм, реалізації грантових тем та ін.

На базі впровадження електронних технологій набуває усталеності й певна жанрова різноманітність електронних продуктів. Серед них на сьогодні можна назвати оперативні інформаційні повідомлення, стрічку новин – добірку лаконічної інформації за певний проміжок часу або ж за визначеною темою, інформаційний огляд, аналітичні огляди (огляд аналітичної інформації на задану тему, або ж огляд масивів інтернет-інформації з використанням аналітичних методик, з авторськими висновками, пропозиціями, рекомендаціями для замовника), аналітичні доповіді тощо.

Нові можливості електронні технології розкривають для реалізації освітньої, кумулятивної та інших функцій бібліотек [3, 91].

Концентрованою формою утвердження електронних технологій у бібліотечній сфері стали електронні бібліотеки, що є, як правило,

структурною складовою великих бібліотечних закладів. Це структури, що дають можливість керувати ресурсами з допомогою комп'ютера, а працівникам – бути посередниками в електронній взаємодії; що це набір електронних ресурсів і супутніх технічних можливостей для створення, пошуку і використання інформації; це база даних, яка вміщує цифрові інформаційні об'єкти в різних формах і надає безпосередній доступ користувачам; це складові системи інформації, які допомагають задовольняти інформаційні потреби користувачів, надавати інформаційні послуги, організувати інформацію в зручній для користувача формі, керувати місцезнаходженням інформації тощо [4; 303].

Заслуговує на увагу проблема розвитку теоретичних уявлень і практичних напрацювань з метою подальшого вдосконалення універсальних принципів використання всіх видів інформації: текстових, образотворчих, звукових, кіно, відео тощо. У зв'язку з цим набуває актуальності перевірка з точки зору доцільності активного впровадження можливостей віртуальних бібліотек і бібліотек – інформаційних шлюзів [5].

Активізація електронних бібліотек, як і взагалі всіх бібліотечних закладів, у роботі з користувачами є вимогою сьогодення. У зв'язку з цим абсолютно правомірним є поставлене питання Р. Маткульським про необхідність бібліотекам «проводити активну політику щодо розширення спектра своїх послуг як у сфері інформації, так і у сфері дозвілля з наданням користувачам доступу до сучасних видів документів» і при цьому «активно розширюючи сферу своїх послуг, укорінюватись в інформаційний бізнес, залучаючи таким чином для свого розвитку фінансові ресурси з комерційної сфери, кошти підприємств і організацій та особисті кошти громадян» [6, 205].

Уже практика сьогодення свідчить про те, що цей шлях є поза всяким сумнівом продуктивним, незважаючи на дуже серйозні правові, організаційні, матеріальні проблеми для такої діяльності.

На інформаційному етапі розвитку людства обсяги виробництва якісної суспільно значущої інформації, обсяги реалізації її на міжнародних інформаційних ринках стають важливим показником життєздатності кожної сучасної держави, нації. У зв'язку з цим назріла необхідність розробки стратегії представлення національних інформаційних ресурсів у глобальному інформаційному просторі, включення в процеси міжнародної торгівлі інформатизацією, а також організація рекламної діяльності для вдосконалення рівня позиціонування України на міжнародній арені. Виходячи з потреб національних інтересів України, така концепція має бути розроблена під керівництвом уряду,

реалізовуватися з активною участю державних структур, української науки, великих економічних та громадських організацій. Її реалізація має забезпечити у світі уявлення про державу Україну, про національну історію і культуру, демократичні перетворення, про здобутки і потенційні можливості економіки, науки, перспективи технологічного переоснащення, інформатизацію, про можливості для розвитку співробітництва, враховуючи також географічні, кліматичні та інші особливості, про успішний досвід міжнародного співробітництва українських економічних та ін. структур.

Система бібліотечних закладів, як і вся система інформаційних баз України, потребує цілісної стратегії позиціонування і ефективного розвитку діяльності в глобальному інформаційному просторі. Концепція цієї стратегії має визначити, з одного боку, систему заходів, пов'язаних з необхідністю заявити про наявний інформаційний потенціал (обов'язкова умова активного існування в глобальному інформаційному суспільстві, що формується нині) і, з іншого боку, враховуючи закони міжнародного інформаційного ринку, формувати ставлення до власних інформаційних ресурсів як до нового виду товарної продукції, що набуває дедалі більшого значення і цінності. У зв'язку з цим, чим швидше вітчизняні бібліотечні заклади відмовляться від практики виставлення на власних сайтах «усього, що можливо», тим менше матеріальних втрат вони зазнають, тим швидше набудуть практичних навичок функціонування в нових, ринкових умовах.

Використання наявного інформаційного потенціалу України для розвитку українського суспільства, необхідність утвердження його в глобальному інформаційному просторі як активного сегмента цього простору зумовлює залучення в цю сферу суспільної діяльності обсягів матеріальних ресурсів. Оскільки в нинішніх умовах Україна не може конкурувати у фінансуванні інформатизації з країнами «золотого мільярда», забезпечити собі прийнятне місце в новій світовій ієрархії, що формується як інформаційна, вона має зосередитися на кількох основних напрямках розвитку. Це, по-перше, концентрація матеріальних ресурсів на розвитку тих напрямів інформаційної діяльності, що є найбільш перспективними для України, можуть відповідати умовам міжнародної спеціалізації у виробництві й використанні інформації.

По-друге, розвиток власної інформатизації на базі передових технологій. І, по-третє, кооперація наявних у країні інформаційних ресурсів в об'єднану систему для виходу в глобальний інформаційний простір потужною, багатофункціональною системою. Кооперація в системі бібліотечних

закладів дає можливість для раціонального, повноправного комплектування зарубіжними виданнями, електронною інформацією. Єдина система комплектування в поєднанні з організацією ефективних між-бібліотечних зв'язків дасть змогу і зекономити значні кошти, і якісно задовольнити запити користувачів на нову зарубіжну інформацію.

Бібліотечні установи в стислі терміни мають стати ефективними центрами відбору актуальної, суспільно значущої інформації глобального інформаційного простору в інтересах розвитку національної науки, економіки, інших сфер суспільної діяльності. У зв'язку з цим стає актуальною проблема вироблення ефективних методик використання глобальних інформаційних ресурсів в інтересах різних груп вітчизняних користувачів: владних структур, наукових центрів, суб'єктів економічної діяльності, політичних об'єднань тощо. Практика інформаційної діяльності підводить до висновку про необхідність створення спеціальних структур, що мають у своєму складі інформаційних працівників високої кваліфікації для постійної роботи з глобальними ресурсами в інтересах вітчизняних замовників. При відповідній організаційно-підготовчій роботі таку суспільно корисну роботу можуть виконувати також і підрозділи комплектування фондів великих бібліотек. Таким чином, бібліотечні установи набуватимуть додаткових потрібних суспільству функцій – диспетчера-посередника між глобальним інформаційним простором і конкретним замовником зарубіжної інформації.

Удосконалюючи технології використання інформаційних масивів глобального інформаційного простору в національних інтересах, необхідно враховувати, що на сьогодні національні інформаційні бази країн, що не належать, відповідно до викликів сьогодення, до інформаційно розвинутих (до них можна віднести й Україну), зазнають зовнішнього інформаційного тиску двох видів.

Один з них пов'язаний з тією обставиною, що при використанні зовнішньої інформації соціальними базами дедалі більший вплив на них самим фактом наявності справляють інформаційні масиви глобального інформаційного простору, а також, як демонструють дослідження останніх років, і певні методики управління інформаційними ресурсами. Як правило, це методики, які країни-лідери у сфері інформаційного виробництва замінили більш новими, продуктивними. Об'єктивно впливають на процес комплектування національних баз та й всієї системи інформаційних баз наявністю готових до використання інформаційних продуктів гігантські, порівняно навіть з кількома десятками років тому масиви глобальної інформації, що бурхливо розвиваються. Дешеві, але

застарілі методи інформаційного виробництва фактично гальмують інформаційний прогрес у країнах – потенційних конкурентах основних виробників інформаційних ресурсів.

У зв'язку з цим сьогодні потрібно виробити чітку стратегію відбору ресурсів глобального інформаційного простору в інтересах вітчизняного користувача. Це зумовлено рядом причин.

По-перше, комплектування всіма наявними інформаційними ресурсами стало неможливим і з економічної, і з фізичної, і навіть із суто прикладної точки зору: при вирішенні будь-якої проблеми ефективніше оперувати лише потрібною інформацією, без включення в процес обробки непотрібних інформаційних обсягів («інформаційного шуму»).

По-друге, комплектуючи національну систему інформаційних баз, потрібно враховувати наявність у глобальному інформаційному просторі масивів інформації, створених у відмінному від українського культурному середовищі, що можуть негативно вплинути на національний культурний розвиток, на його самобутність і унікальність. Сьогодні це демонструють процеси поширення масової культури, новітніх релігійних течій, культу сили на телеекрані тощо. За твердженням дослідників, «народження нового світового порядку базується не так на економічних трансформаціях, як на радикальних зсувах у духовній сфері» [7, 391]. Ці зсуви базуються на цілому комплексі проблем, часто досить далеких від безпосередньо інформаційних процесів. Однак вони обов'язково відображаються в цих процесах і загалом при некритичному сприйнятті можуть створювати небезпеку для українського національного розвитку.

По-третє, глобальний інформаційний простір зі зростанням обсягів наявної в ньому готової до використання інформації дедалі більше впливає на спонукальні мотиви для виробництва нової інформації, і не лише позитивно. Це демонструє наукова діяльність. Ще два десятки років тому конкуруючі наукові школи Сходу (насамперед радянські) і Заходу забезпечували багатоваріантність у вирішенні багатьох загальноцивілізаційних проблем, що сприяло ефективності наукового пошуку й розвитку національних механізмів виробництва наукової інформації. Різкий спад у наукових дослідженнях на Сході і швидке зростання інформаційних технологій на Заході сприяло фактичному диктату західної наукової інформації в науково-практичній сфері в багатьох галузях суспільного життя. Якщо говорити про виробничу сферу, можна зазначити, що наразі Україна, у минулому визнаний лідер у дослідженні кібернетичних систем, користується в основному зарубіжним програмним забезпеченням, комп'ютерною технікою,

технологіями комп'ютерного виробництва тощо. Інформаційне витіснення українських досягнень у літакобудуванні, ракетній техніці та інших сферах науково-прикладної реалізації здобутків українських учених, інженерної думки, крім наявних фактів економічної дискримінації, зумовлене й недостатнім просуванням на відповідні ринки вітчизняної реклами, особливо з огляду на великі обсяги наукової, рекламної інформації конкуруючих західних наукових центрів. На сьогодні це одна з причин слабкої конкурентоспроможності українських проектів на світовому ринку, що, у свою чергу, обертається фінансовими проблемами, звуженням можливостей для розвитку української науки. І хоча зі зростанням економічної могутності Китаю, Індії, ряду інших країн у них виникають нові наукові школи, нові центри виробництва наукової інформації, доки вони не будуть спиратися на власну наукову традицію, вирізнятися самобутністю, оригінальністю підходів, доти в загальноцивілізаційному вимірі не зможуть відігравати щодо більшості напрямів інформаційного виробництва провідної ролі.

При цьому набуває дедалі більшої актуальності також проблема якісного збереження й ефективного використання нової наукової інформації. У цьому процесі дуже важливою є роль наукових бібліотек і особливо – Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського, основної інформаційної бази Національної академії наук, головного загальнонаціонального науково-інформаційного центру України. На сьогодні НБУВ є головною установою із забезпечення актуальною науковою інформацією зарубіжного виробництва національних наукових закладів, має можливості для забезпечення їхнього доступу майже до 30 млн одиниць зберігання бібліотечних фондів, найпотужніших зарубіжних електронних баз наукової інформації, проводить масштабні наукові дослідження у сфері бібліотекознавства, зокрема національної бібліографії.

По-четверте, глобальні масиви інформації незалежно від бажання своїх творців несуть відомості про досвід суспільних перетворень у їх середовищі, про їх соціально-економічний, політичний, культурний розвиток. Некритичне сприйняття такої інформації може також негативно вплинути на торування власного шляху національного розвитку і, відповідно, розвитку системи інформаційних баз.

Таким чином, вироблення суспільно значущої інформації залишається важливим завданням української науки, щоб утримати, зміцнити наявну наукову традицію, дати їй розвиток на рівні нинішньої проблематики, зберегти й збагатити власну інформаційну базу наукових досліджень. Другий вид інформаційного тиску на національний інформаційний

простір зумовлений свідомою інформаційною діяльністю, спрямованою на реалізацію власниками могутніх інформаційних арсеналів, технологічних, економічних, політичних та інших, завдань, пов'язаних з головною метою – досягти домінування в глобальному масштабі [8, 83–141]. Сьогодні цей вид інформаційного тиску посилюється зі зростанням влади ТНК над державами, націями, цілими регіонами сучасного суспільства. На інформаційному рівні він виявляється в інформаційній експансії в систему інформаційних баз, у тому числі бібліотечних, що сприяє реалізації спочатку економічних, а потім політичних та інших цілей. Таким чином, «мегакорпорації породжують свій новий світовий економічний порядок. Це є, по суті, система глобальної експлуатації народів, що повністю відкидає будь-яку соціальну відповідальність і моральні зобов'язання не тільки перед народами країн їхньої експансії, і перед народами своїх країн... Повна монополізація економіки й політичної влади глобальними мегакорпораціями є смертельною загрозою демократії, розвитку і прогресу», – робить висновок О. Білорус [9, 332–333].

Збереження національно-культурної своєрідності, реалізація власного потенціалу суспільного розвитку для України як і для всіх інших в умовах глобалізації потребує розробки і впровадження системи науково-методичних, організаційно-правових заходів у бібліотечних та інших інформаційних центрах для захисту власних інформаційних баз від шкідливих впливів ззовні і забезпечення їх розвитку відповідно до зростаючих суспільних потреб. В умовах активізації процесів глобалізації, входження України в систему міжнародних інформаційних зв'язків ці заходи мають забезпечити нейтралізацію можливих загроз її існуванню і розвитку, сприяти захисту економічного й політичного суверенітету, власної соціокультурної ідентичності на шляху досягнення балансу між відкритістю інформації, що є вимогою сучасного демократичного суспільства, та суспільно виправданими необхідними обмеженнями на її поширення. Дуже доцільним є врахування цієї системи негативних впливів при розробці стратегії комплектування вітчизняних бібліотечних закладів.

Очевидно, що на етапі формування таких стратегій в інтересах національної інформаційної безпеки було б доцільним налагодження всієї системи комплектації бібліотек саме через великі бібліотечно-інформаційні центри, що дає змогу, крім зменшення можливостей засмічення фондів низькопробною, а то й шкідливою для суспільства інформацією, вирішити питання раціонального використання коштів, розвинути експлуатацію бібліотечних установ, зміцнити коопераційні

зв'язки. Про слушність такої орієнтації комплектування свідчить багаторічний досвід Національної бібліотеки імені В. І. Вернадського.

Проблема захисту української системи інформаційних баз, забезпечення стійкості національних бібліотечних фондів від негативного впливу зарубіжної інформації пов'язана також з необхідністю запобігання спробам формування негативного іміджу стосовно України, її громадян, органів управління, інших суспільних інститутів, викривлення та тенденційного підбору фактів історичного минулого, поширення неправдивої інформації про сучасність й оперативного реагування на такі спроби. Якраз фонди наукових, галузевих та і всіх інших бібліотек мають стати інформаційною базою для наукових, журналістських колективів, економічних структур, усіх небайдужих до процесу утвердження України у світовій спільноті як рівноправного й перспективного партнера.

Реалізація даного завдання як і всього комплексу завдань, пов'язаних з позиціонуванням України на міжнародній арені, потребує ліквідації відставання від провідних країн світу за рівнем інформатизації суспільних інститутів, необхідності випереджаючого розвитку центрів збереження, оброблення й поширення інформації: насамперед бібліотечних закладів, спеціальних інформаційно-аналітичних, дослідницьких у сфері інформації установ, систем сховищ і баз даних ЗМІ, а також архівних та музейних закладів.

Організаційно-технічна робота бібліотечних закладів у зв'язку з цим має також бути спрямована на розширення можливостей доступу до фондів, налагодження оперативної циркуляції всієї системи внутрішньобібліотечних потоків, використання надійних довідкових і пошукових систем. Розвиток електронних бібліотек, системи електронних каталогів, що об'єднують інформацію про найповніші бази даних, фонди наукових та галузевих бібліотек, упровадження дистанційних форм роботи з користувачами – усе це, з одного боку, підвищує ефективність використання суспільних інформаційних баз, забезпечує незрівнянні з недалеким минулим можливості форм обслуговування користувачів. З іншого боку, розширення доступу до найбільших інформаційних баз в Україні є важливою умовою розширеного творення нової інформації членами нашого суспільства, а значить, і зростаючою можливістю поповнення фондів бібліотек вітчизняною інформацією.

Сьогодні можна констатувати, що від ефективності функціонування інформаційної сфери значною мірою залежать перспективи України в сучасному світі. Таким чином, в умовах удосконалення процесу

інформатизації українського суспільства, що на сучасному етапі суспільного розвитку набуває стратегічного значення, актуалізується суспільна роль наявної в Україні системи бібліотечних установ та інших сучасних баз збереження й використання інформаційних ресурсів як опорних центрів інформаційної організації суспільства. Від своєчасного суспільного усвідомлення даної тенденції, посилення державної підтримки її розвитку залежить значною мірою життєздатність українського суспільства.

Список використаних джерел

1. Библиотеки в меняющемся мире [Текст] / Интервью акад. А. С. Онищенко; записала Л. Таран // Зеркало недели. – 2001. – № 44. – С. 17.
2. Кузнецова, Т. Я. Инновационные процессы в библиотечном деле и непрерывное профессиональное образование: пути формы интеграции [Электронный ресурс] / Т. Я. Кузнецова. – Режим доступа: <http://www.Bgunb.ru/links/master/scod/doc.01/Kusnesova.L.htm>, свободный. Заглавие с экрана.
3. От традиционной библиотеки к электронной: шаги реализации [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://sivurova.Narod.ru/art5.htm>, свободный. Заглавие с экрана.
4. Горный, Е., Вигурский, К. Развитие электронных библиотек: мировой и российский опыт, проблемы, перспективы [Электронный ресурс] / Е. Горный, К. Вигурский. – Режим доступа: <http://www.zhurnal.ru/staff/gorny/texts/dlib.html>, свободный. Заглавие с экрана.
5. Галаган, Д. Библиотеки будущего [Электронный ресурс] / Д. Галаган. – Нидерланды, Дельфт : Технический ун-т. – Режим доступа : <http://www.cei.uran.net.ua/archives/2001>, свободный. Заглавие с экрана.
6. Матульский, Р. С. Общее библиотековедение [Текст] / Р. С. Матульский. – М. : Либерия, 2004. – 223 с.
7. Україна: інтелект нації на межі століть [Текст] : кол. моногр. / кер. авт. кол. В. К. Врублевський. – К. : Інформаційно-видавничий центр «Інтелект», 2000. – 516 с.
8. Соснін, О. В. Проблеми державного управління системою національних інформаційних ресурсів з наукового потенціалу України [Текст] : монографія / О. В. Соснін. – К. : Ін-т держави і права ім. Корещького НАН України, 2003. – 572 с.
9. Білорус, О. Г. Економічна система глобалізму [Текст] / О. Г. Білорус. – К. : КНЕУ, 2003. – 360 с.